

Hrvatsko narodno
kazalište u Sibenju

SEZONA 23/24

MARC
CAMOLETTI

Doddi gola na večeru

redateljica
NINA KLEFLIN

Dođi gola na večeru

**MARC
CAMOLETTI**

Režija i adaptacija **NINA KLEFLIN**

Adaptacija izvršena prema prijevodu **MIŠE MIHOČEVIĆA**

Scenografija **BRANKO LOVRIĆ CAPARIN**

Kostimografija **SARA LOVRIĆ CAPARIN**

Glazba (izbor i autorski brojevi) **NIKOLINA BELAN I BOJAN BRAJČIĆ**

Oblikovanje svijetla **JOSIP BAKULA**

Inspicijent **ŽIVKO GULIN**

Asistent scenografa **FRANE CELIĆ**

Asistent redateljice **LOVRE PAIĆ**

Majstor tona **PAVLE KAREGA**

PREMIJERA 7. listopada 2023.

Predstava traje **120 minuta** uz jednu dužu pauzu!

Igraju

BERNARD LONKE, arhitekt iz Zagreba **DONAT ZEKO**

ŽANA KOVAČ LONKE, njegova žena **ANA PERKOVIĆ**

ROBERT ŠPRAJC, računovođa iz Zagreba **BOJAN BRAJČIĆ**

MIRJANA DRLJE MIMI, kuharica iz Drniša **ORIANA KUNČIĆ**

MARIJANA IVANIŠEVIĆ MIMI, influencerica iz Splita **FRANKA KLARIĆ**

JOSIP JOSO BAKULA, grill majstor iz Boraje **KREŠIMIR JELIĆ**

BOJAN BRAJČIĆ

ANA PERKOĆ

DONAT ZEKO

04

FRANKA KLARIĆ

ORIANA KUČIĆ

KREŠIMIR JELIĆ

Biografija

Marc Camoletti

Marc Camoletti rođen je 16. studenog 1923. godine kao francuski državljanin, u Genevi u Švicarskoj. Njegova obitelj, inače talijanskog podrijetla, bila je duboko povezana s umjetničkim djelatnostima. Njegov djed, istog imena, bio je međunarodno poznati arhitekt, a po njegovim nacrtima izgrađeno je kulturno kazalište Victoria u Genevi. Camolettijev pra-ujak, kao i nećaci bili su poznati arhitekti. Možda je upravo blizina i poznavanje arhitekata i njihovih navada potakla ovog pisca da za jednog od svojih najpoznatijih dramskih junaka odabere baš tu profesiju.

Njegova najpoznatija komedija Boeing Boeing svoju je praizvedbu doživjela u Parizu, gradu koji je autor nazivao svojim domom, 1960. godine i odmah je postala senzacionalno uspješna. Igrala je u neprekinutom trajanju punih 19 godina. U engleskom prijevodu imala je svoju premijeru u Londonu samo dvije godine kasnije i igrala je punih sedam godina. Pet godina nakon pariškog proboja na kazališnu pozornicu ova je komedija doživjela svoju vrlo uspješnu filmsku adaptaciju s poznatim glumačkim imenima. Glavne su uloge u filmu Boeing Boeing igrali Jerry Lewis i Tony Curtis.

1965. ova komedija ulazi po prvi puta među najslavnije američke kazališne predstave na Broadwayu, a u obnovljenoj verziji 2008. godine dobiva dvije najprestižnije nagrade Tony od čak šest nominacija.

Iako je Boeing Boeing njegova najpoznatija komedija koja je svakako zapečatila njegov teatarski uspjeh, Camoletti je svoju spisateljsku izvrsnost

dodatno izbrusio u njenom svojevrsnom nastavku komediji Dodji gola na večeru. Originalnog francuskog naslova Pyjama pour six (*kod nas prevedena i kao Pidžama za šestero – igrana u HNK Osijek*) najprije se proslavila u Parizu, a onda je započela svoj trijumfalni put po engleskim i američkim pozornicama. U Londonu je svoju prvu izvedbu imala 1991. godine, igrala je u kazalištu Apollo neprekidno kroz punih šest godina, a kasnije je na turneji po ostalim engleskim pozornicama bila na repertoaru čitavo desetljeće. Tako je postala predstava s najdužim neprekidnim igranjem u povijesti.

U svojoj kritici prestižni časopis The Guardian napisao je: Dok juri pozornicom brzinom svjetlosti, ova fenomenalna farsa oduzima dah i potvrđuje se kao najsjajniji primjer kazališne invencije.

Računa se da je ova komediju i druge Camolettijeve kazališne uspješnice vidjelo više od 20 milijuna ljudi.

Kazalište je bilo Camolettijeva životna opredjeljenje i strast, on mu se u potpunosti posvetio, ne samo kao pisac. 1972. je sa suprugom Germaine preuzeo vođenje kazališta Michel u Parizu. Tamo je postao producent i redatelj brojnih svojih komada i to je kazalište bilo njegova umjetnička baza kroz osamdesete i devedesete godine prošlog stoljeća.

Za svoj rad dobio je mnoge nagrade i priznanja, pa i jedno od najvrjednijih odlikovanja Francuske, imenovan je Vitezom časti.

Marc Camoletti umro na normandijskoj obali 18. srpnja 2003. godine u 78. godini života. Pokopan je na groblju Montmartre pored svoje supruge koje je umrla 1994. godine. Njihov rad nastavili su sin Jean Christophe i njegova žena Arianne, koji su kazalište Michel u Parizu vodili do 2008. godine.

Iz redateljske bilježnice

FAKE IT TILL YOU MAKE IT

Pravimo se, lažemo, glumimo da smo nešto drugo, s nekim drugim, da nismo što jesmo i da smo što nikad nećemo biti. Sigurni smo da držimo svoje živote pod kontrolom, a zapravo nam sve izmiče, klizi kroz prste, raspada se pred našim očima. Grčevito spašavamo fasadu uspjeha i sreće, a iznutra je sve srušeno, oronuli ego i ustrašena nutrina.

Tome se ruga Marc Camoletti. On nam donosi vješto napisanu zabavu, zabunu, zbrčku – ali ipak ne propušta da nas ismije, bocne i upozori. *Malo ste se zapetljali, ha?* – šapće nam kroz svoje likove taj vješti kazališni znalac, malo ste se zaigrali pokušavajući biti bolji nego što jeste.

Ova klasična, izvanredno napisana farsa – ide korak dalje od komedije. Ona svoje likove ubrzava do nemogućeg, stavlja ih u situacije koje se jedva mogu racionalno opravdati, ali ih nikad ne ispušta iz ruku.

Psihološki precizni, punokrvni, često izvanredno vispreni i verbalno spretni, likovi ovog dramskog teksta nisu tipovi. Oni su karakteri, prepoznatljivi, naši, ljudi koje znamo. Samo su umjetničkim talentom pisca Camolettija dovedeni do ruba, pojačani, a njihove slabosti podcrtane situacijama u koje se sami doveli.

Oni funkcioniraju na francuskom originalu, u američkoj preradi, oni funkcioniraju i kod nas – kad su šminkeri iz Zagreba koji su iz pomodnih razloga adaptirali seosko imanje u Drnišu i sad tamo piju skupe šampanjce i Cointreau, jedu teletinu na pjenici od vrganja i tortu Pavlova. Nepotrebno je reći da sve to, naravno, nisu u stanju sami skuhati, pa moraju unajmiti kuharicu iz catering agencije, jedan naivni frend iz Dubrave nešto krivo pokopča i eto. Počinje nevolja. Kuharica mora postati ljubavnica, ljubavnica je sad kuharica, žena je zavarana i prevarena, bar u očima nekih, iako ona sama već odavno vara. I vrte se oni tako u svojoj zamci: malo su pohotni preljubnici, malo topli

luzeri u potrazi za srećom, malo su lažljivi i površni, često duhoviti i vješti, uvijek materijalisti, hedonisti i erotomani.

Znamo takve ljude. Znamo sebe. Zašto im se ne bi nasmijali?

Ova pametno komponirana dramaturška slagalica zasigurno će vam donijeti večer dobre zabave. Zahvaljujući izvanredno napisanim i urnebesno smiješnim situacijama u kojima pratimo naše likove u pokušaju da se izvuku iz zamke koju su sami sebi postavili. I najsmješnije je – da – upravo to što će im to i uspjeti.

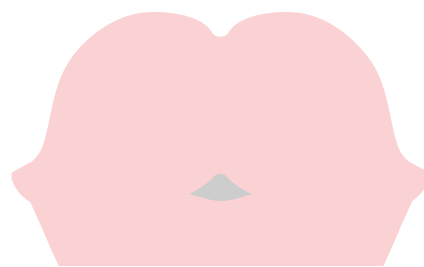
Lagali su, muljali i petljali, hvatali se u letu, izvlačili se iz ponora, izmišljavali su i – uspjeli su. Veselo, pronicljivo i zafrkantski je to odvratio naš autor Marc Camoletti. Proročki, za društvo u kojem živimo. Kao da je dao savjet koji bi dao neki pomodni guru modernih teorija uspjeha.

Fake it – till you make it.

NINA KLEFLIN redateljica

U Šibeniku, rujan/listopad 2023.

PS. Velike zahvale idu mom glumačkom ansamblu. Kreativni, spretni, talentirani i brzi ispleli su fino tkanje ovog komada umješnošću i vještinom. Vjerujem da bi im i naš francuski autor poručio: chapeau bas!

njegova

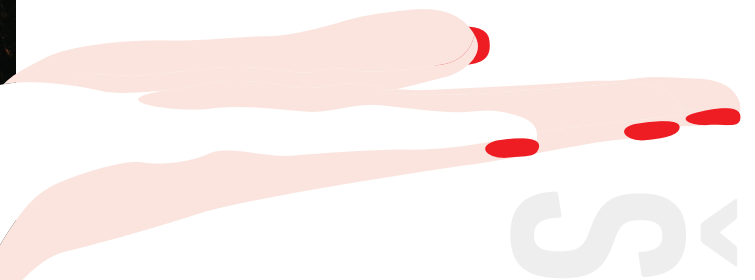
**Muž, njegova žena i njezin ljubavnik.
Ljubavnica i jedna kuharica.
I njezin muž.**

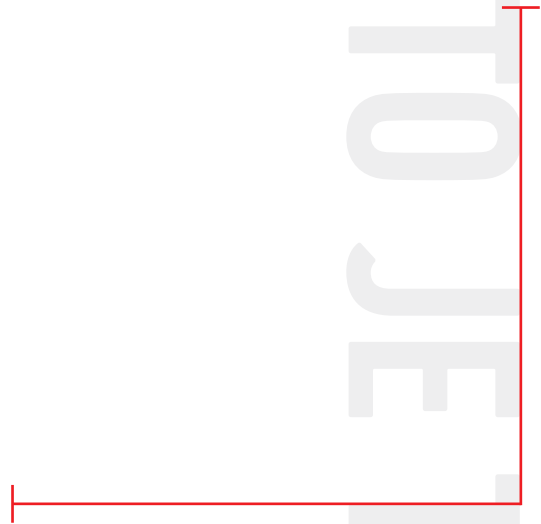

Farsa?

ŠTO JE TO?

ŠTO JE TO

Komediograf i dramatičar Ray Cooney je napisao: Tražiti od nekoga da opiše pravila farse je slično kao da ga zamolite da opiše pravila života. "Farsa" pokriva široko područje. Čini se da postoji točka u kojoj "komedija" postaje "farsa" i, postavši "farsa", zatim teče u nekoliko komičnih smjerova. Mnogi suvremeni dramatičari rado se upuštaju u ovaj komedijski žanr, primjerice; Alan Ayckbourn, Michaela Frayn, Neil Simon i Marc Camoletti. Prema definiciji – farsa je vrsta komedije koja svoje likove stavlja u nevjerovatne situacije u kojima se suočavaju s brojnim nečuvenim preprekama. Farse su prisutne od rane povijesti kazališta, starogrčki dramatičar Aristofan pisao je svoje komedije već u 5. stoljeću, a poznate su nam i "komedije zabune" Williama Shakespeara, koje su po mnogo čemu preteča suvremenih farsi. Marin Držić, Molière, Carlo Goldoni, Johann Nestroy, Eugène Labiche i Georges Feydeau svojim su se farsama svrstali među najpoznatije pisce ove književne i kazališne vrste.

Jedna od glavnih tajni farse je taj da zaplet ne počiva na smiješnoj priči, već upravo na tragičnoj. Za protagoniste, likove koji se nađu u zapetljanoj i zbunjujućoj situaciji, ta situacija nije nimalo smiješna. Dapače, ona im predstavlja veliki životni problem i vrlo je neizgodna.

"**Dođi gola na večeru**" priča je o Bernardu, arhitektu iz Pariza, (kod nas iz Zagreba) koji šalje svoju suprugu Žanu njezinoj majci za vikend, u nadi da će moći provesti romantičnu i strastvenu noć sa svojom ljubavnicom. Da bi večer bila što uspješnija, unajmio je kuharicu koja sasvim slučajno ima isti nadimak kao i njegova ljubavnica. Kao alibi pozvao je svog prijatelja Roberta da im se pridruži na večeri.

Plan izgleda savršeno. Što bi moglo poći po zlu? Pa... pretpostavimo da se Robert pojavi ne shvaćajući zašto je uopće pozvan. Pretpostavimo da su Robert i Žana zapravo tajni ljubavnici i da Žana zapravo uopće nije otišla svojoj majci za vikend. Pretpostavimo da se sad kuharica zapravo pretvara da je ljubavnica, a ljubavnica da je kuharica, a istina je da ne zna kuhati. Pretpostavimo da se svačiji alibi pomiješa sa svačijim. Slijedi večer urnebesne zbrke dok Bernard i Robert improviziraju vrtoglavom brzinom ne bi li se kako-tako izvukli. Ova zapetljena situacija likovima donosi tragediju, a gledateljima smijeh, odnosno komediju.

Drugo pravilo farse je da likovi moraju biti uvjerljivi, autentični i prepoznatljivi. Bit svake komedije je upravo "prepoznavanje". U ljudskoj je prirodi da se smije onome u čemu prepoznaje sam sebe i druge ljude. Tako ćemo bez sumnje prepoznati uspješnog i bogatog Bernarda, šarmantnog arhitekta, njegovu suprugu Žanu, manipulativnu damu iz visokog društva i njihovog zbunjenog kuma Roberta. Prepoznat ćemo i samozvanu glumicu i narodski vještu kuharicu koja svaku situaciju okrene u svoju (materijalnu) korist. Tipičan je i tvrdi i ljubomorni kuharičin muž s kojim nema šale. Poanta je u tome da se upravo zbog te njihove tipičnosti i prepoznatljivosti, smijemo njihovim dogodovštinama na sceni.

Treće pravilo farse je da se odvija u realnom vremenu. Na neki način, farsa je najčišća kazališna forma. Postoji nedvojben i opipljiv osjećaj da se sve događa uživo ispred očiju gledatelja.

Farsa, dakle, predstavlja obične ljude koji su izvan svake sumnje u velikoj nevolji. Situacija u kojoj su se našli je izvan njihove kontrole i ne mogu je obuzdati. U tu su nevolju upali zbog svojih mana i slabosti, zbog svoje pohlepe, površnosti, zavisti i neiskrenosti. Zbog toga ih previše i ne žalimo jer, iskreno, sami su krivi za nastalu situaciju i na neki način zaslužuju da se sudbina s njima ovako šaljivo poigra.

Tako vam **Dođi gola na večeru** donosi na scenu punokrvnu farsu napisanu upravo prema ovim pravilima. Na vama je da se nasmijete našim tragičnim junacima.

MARIJANA NOLA

Nina Kleflin

Nina Kleflin redateljica iz Zagreba diplomirala je režiju na zagrebačkoj Akademiji dramskih umjetnosti i pripada afirmiranoj generaciji hrvatskih redatelja. Režirala je u gotovo svim kazališnim kućama u Republici Hrvatskoj, a iza nje je više od stotinu i dvadeset profesionalnih kazališnih predstava. Režirala je i u Bosni i Hercegovini, Mađarskoj, Kanadi i SAD.

Među značajne režije ubraja *Oblomova* i *Osam lakih komada* u Zagrebačkom dramskom kazalištu Gavella, *Šteta što je kurva* u Hrvatskom narodnom kazalištu u Rijeci i *Lilium* u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku.

Komedije smatra svojim osobnim "fahom", a mnoge od njih su u njenoj režiji doživjele i više od stotinu izvedbi. (*Scapinove spletke* u kazalištu Vidra, *Split 3* u kazalištu Kerempuh i *Čisto Ludilo* u gradskom kazalištu Komedija.) Interaktivna predstava *Čisto ludilo* postala je svojevrсни kazališni fenomen, nakon velikog uspjeha u Hrvatskoj režirala je istu predstavu i u Bosni i Hercegovini, a kao redatelj-supervizor nadgledala je produkcije tog komada u Sloveniji i Nizozemskoj.

Režirala je nekoliko predstava i u SAD, tijekom svog boravka na Fulbrightovoj stipendiji kada je radila na prestižnom sveučilištu Carnegie Mellon u Pittsburghu. Postavila je i dramu Mire Gavrana "Kraljevi i konjušari" u slavnom Eugene O'Neill Theatre Centru s odabranom ekipom poznatih američkih glumaca tijekom ljeta 2001. godine.

Zahvaljujući svom interesu za noviju englesku i američku dramu, svojim prijevodima i režijama Nina Kleflin omogućava kulturnoj javnosti uvid u najaktualniju dramsku proizvodnju. Tako je poznata i nagrađivana njena predstava *Keely i Du* američke autorice Jane Martin u Zagrebačkom Kaza lišu Mladih ili komplicirana scenska bravura Alana Ayckbourn *Kuća i Vrt* u

Dramskom kazalištu Gavella, te niz uspješnica u komercijalnim kazalištima i nezavisnim grupama.

Za gradsko kazalište Komedija u Zagrebu veže je poseban odnos, posljednje tri godine radi kao dramaturg tog najvećeg gradskog kazališta. Kao redatelj s Komedijom je ansablom napravila neke od svojih najuspješnijih predstava: *Ukročena Goropadnica*, *Sluga dvaju gospodara*, *Ella i Marilyn*, *Ludnica s tenorima*. Bavi se i glazbenim kazalištem, režira opere, operete u mjuzikle. Hvaljena je njezina režija Nikole Šubića Zrinskog produkcija HNK Osijek kao i Offenbachov Orfej u podzemlju istog kazališta, te Narodnog pozorišta u Sarajevu. Izuzetan uspjeh donijela joj je glazbena komedija *Menopauza* koja je u Sloveniji u samo jednoj sezoni imala više od sto izvedbi.

Afirmirala se i kao režiser i adaptator velikih dječjih romana *Čarobnjak iz Oza* i *Tonček i Točkica* u dječjem kazalištu Trešnja u Zagrebu, gdje je napravila niz uspješnih dječjih predstava.

Dvanaest godina radila je i sa zagrebačkim Kazalištem slijepih, gdje je režirala više predstava koje su gostovale u svim važnim kazališnim centrima Europe.

Poseban je njezin doprinos Međunarodnom dječjem festivalu u Šibeniku i Šibenskom kazalištu. Njezinom režijom mjuzikla *Fantazija* počela je profesionalizacija šibenskog kazališta 2008. godine. Za MDF je napravila glazbenu trilogiju *Buratino*, *Matilda*, *ČOZ* za koju je autorsku glazbu napisao skladatelj Neno Belan. Ova tri mjuzikla za cijelu obitelj doživjela su veliki uspjeh i obilježila Festival u posljednjih nekoliko godina.

Uz režiranje bavi se i dramskom pedagogijom, te piše. Dobitnik je više strukovnih nagrada.

Živi u Zagrebu.

Scenografija

BRANKO LOVRIĆ CAPARIN

Branko Lovrić Caparin rođen je 1944. godine u Šibeniku. Diplomirao je povijest i hrvatski jezik na Pedagoškoj akademiji u Zadru. U Muzeju grada Šibenika, Vinoprodu vinarija Šibenik i SOUR-u Šibenka radio kao likovni dizajner. Dobitnik je nekoliko nagrada za grafički dizajn. Od gimnazijalskih dana bavi se slikarstvom. Posebno se usavršavao u tehnici akvarela. Brojnim samostalnim i skupnim izložbama predstavio se javnosti u domovini i inozemstvu, a radovi mu se nalaze diljem svijeta. Bavio se i zidnim oslikavanjima i restauracijama interijera i eksterijera. Kazališnom djelatnošću počeo se baviti još 1963. godine kao lutkari scenograf. Prvu scenografiju realizirao je za predstavu Grdilo, 1963., a iste godine i scenografiju za predstavu Kekec. Realizirao je nekoliko scenografija za svečana otvaranja Međunarodnog dječjeg festivala u Šibeniku. Kao djelatnik kazališta realizirao je scenografije za brojne predstave. Posebno valja istaknuti scenografiju za predstavu Buratino povodom Svečanog otvorenja jubilarnog, 50. Međunarodnog dječjeg festivala u Šibeniku. S redateljicom Ninom Kleflin ovo mu je četvrta suradnja.

Kostimografija

SARA LOVRIĆ CAPARIN

Sara Lovrić Caparin je rođena u Šibeniku 1981. godine. Diplomirala na Umjetničkoj akademiji u Splitu, kiparski odsjek, u klasi profesora Kažimira Hraste te na Kazališnoj akademiji u Pragu (DAMU) smjer scenografija za alternativno i lutkarsko kazalište u klasi profesora Roberta Smolika. Stručno se usavršavala u Poljskoj u poznatim lutkarskim kazalištima. Godine 2003. započinje suradnju sa Šibenskim kazalištem, a od 2008. stalno je zaposlena u HNK u Šibeniku kao kostimografkinja i stručna suradnica za likovno-scensku djelatnost. Kao autorica kostima sudjeluje u gotovo svim produkcijama tog kazališta. Povremeno se bavi scenografijom te lutkarstvom. Suradivala je sa Zagrebačkim kazalištem lutaka, Kazalištem slijepih, dramskim kazalištem Gavella, HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, HNK Split, HNK Zadar, gradskim kazalištem Trešnja, gradskim kazalištem Komedijska, Hrvatskim kazalištem u Pečuhu, Narodnim pozorištem u Tuzli te Tvornicom lutaka. Bavi se i likovno-grafičkim oblikovanjem, slikanjem te kiparstvom. Postavila je šest samostalnih i pet grupnih izložaba. Članica je Hrvatskog udruženja likovnih umjetnika (HULU), Split.

Glazba

NIKOLINA BELAN

Glazbenica Nikolina Belan rođena je u Splitu gdje je završila osnovnu glazbenu školu "Josip Hatze". Nakon mature 2010. godine završava program edukacije za tonskog snimatelja "Pučkog otvorenog učilišta" u Zagrebu, a od 2013. do 2016. studira na "SAE Institute" u Ljubljani, obrazovne ustanove na području kreativnih medija (partnerstvo SAE Institute / Middlesex University, Velika Britanija) te postaje bakalaureat društvenih i humanističkih znanosti. Kao inženjerka zvuka i glazbena aranžerka suraduje s Hrvatskim narodnim kazalištem u Zagrebu, Hrvatskim narodnim kazalištem u Pečuhu, Gradskim kazalištem "Joza Ivakić" iz Vinkovaca, Hrvatskim narodnim kazalištem u Šibeniku, Teatrom "Špas" iz Slovenije i brojnim drugim. Sklada glazbu i oblikuje zvuk za predstave "Tajna Dvorca Strave" Roberta Arthura u režiji Nine Kleflin koja je ujedno i autorica dramatisacije, u produkciji Kazališta "Trešnja" iz Zagreba, "Najstariji Zanat" Paule Vogel u režiji Nine Kleflin i produkciji kazališta "Komedijska" i za projekt "Donor" Branka Ružića u režiji Nine Kleflin i produkciji teatra "&TD" Zagreb. Uz rad u kazalištu Nikolina Belan nastupa kao pjevačica i DJ te radi volonterski u raznim umjetničkim i društvenim udrugama, a organizira glazbene i druge zabavne događaje.

BOJAN BRAJČIĆ

Glumom se počeo baviti u Gradskom kazalištu mladih 2002. godine u sklopu dramskog studija. Sudjelovao je na međunarodnom susretu nadarene djece EDERED u Irskoj 2005. godine. Za vrijeme studija i nakon njega ostvario je preko 30 kazališnih produkcija kao glumac u HNK Split, HNK Šibenik, HNK Zadar i GKM Split. Nominiran je tri puta za Nagradu hrvatskog glumišta, a istu je osvojio dva puta: za najbolje glumačko ostvarenje u lutkarskoj predstavi ili predstavi za djecu i mlade – Muška uloga (Dica, D. Harjaček, 2016.) i za najbolje umjetničko ostvarenje – Drama – Sporedna muška uloga (Psi, pare, pištolji, I. Plazibat, 2021.). Do sada je ostvario i nekoliko filmskih uloga. Najznačajnija je uloga Nikole Zeta u filmu „Ribanje i ribarsko prigovaranje“ redatelja Milana Trenca, zatim uloga Zoke u „Šestom autobusu“, te manje uloge u filmu „General“ i kratkim filmovima „Tlo pod nogama“ Sonje Tarokić i „Ultra“ Igora Jelinovića. Kao režiser i/ili dramaturg je režirao četiri režijska ispita na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu. U GKM Split režirao je „Priče iz davnine“ Ivane Brlić Mažuranić i „Prve Dame“ Wernera Schwaba. U GKL Split režirao je predstavu „Kako rastu djeca“ autora Grigora Viteza/ Belmonda Miliše. Iako po vokaciji glumac - redatelj, kreativne izazove traži i u glazbenom

JOSIP BAKULA

izričaju (svira gitaru i klavir, sklada popularnu i scensku glazbu), te literarnom izričaju (piše drame - prvijenac "Circulus Vitiosus" je objavljen na stranicama HNK Split kao djelo s izrazitom dramskom kvalitetom i kasnije postavljen u KMD Dubrovnik, a drama „Aleks“ je putem natječaja „Marin Držić“ preporučena zbog svoje kvalitete kao potencijalno uprizorenje).

Josip Bakula je rođen 1966. godine u Šibeniku. Od 1986. godine zaposlen je u HNK u Šibeniku. Kao oblikovatelj svijetla sudjelovao je u svim kazališnim projektima, što čini preko 100 premijernih izvedbi. Suraduje i s kazališnom skupinom Virko. Svatko treba istaknuti i izuzetan doprinos kao oblikovatelj svijetla i majstor zvuka na preko 35 Međunarodnih dječjih festivala, te mnogobrojne koncerte i manifestacije. Dobitnik je nagrade Murva za oblikovanje svijetla i zvuka u Skradinu 2010. godine na festivalu Glumište pod murvom.

HRVATSKO NARODNO KAZALIŠTE U ŠIBENIKU
KRALJA ZVONIMIRA 1, 22000 ŠIBENIK, HRVATSKA
OIB: 58343929119

Ravnatelj **JAKOV BILIĆ**

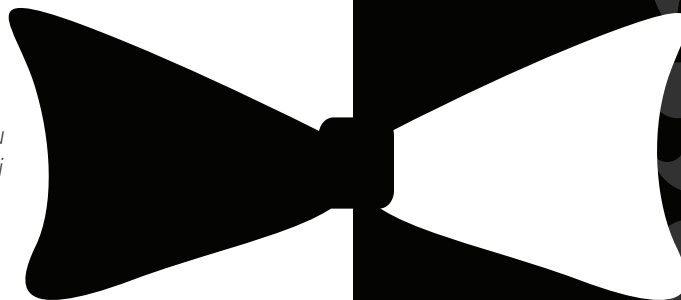
Izdavač **HRVATSKO NARODNO KAZALIŠTE U ŠIBENIKU**
Urednica knjižice **NINA KLEFLIN**
Fotografije **VALERIO BARANOVIĆ**
Lektura **EMIR IMAMOVIĆ PIRKE**
Grafičko oblikovanje **STUDIO ČENDAK**

TEHNIČKA LISTA **Šminka** Radovan Periša **Frizura** Miljenka
Mikulandra **Garderoba** Željka Šupe **Rekvizita** Živko Gulin,
Velimir Slavica **Scenski radnici** Velimir Slavica, Lovre
Lovrić-Caparin **Izrada scenografije** Lovre Lovrić-Caparin,
Velimir Slavica, Ivan Krnić-Munja **Video animacija** Pavle
Karega **Čistačica** Snježana Lugović

Voditelj tehničke službe Frane Celić

*Ansambel predstave
zahvaljuje Robertu Pešutu
Magnificu za dozvolu da
plešemo na njegovu predivnu
pjesmu Tivoli i prijatelju Stipi
Jelaski za mogućnost da
vozimo kad ne vozimo i da
znamo da je uvijek tu.*

Impresum

Grad Šibenik

